

Сценарій до Різдва

«ВІФЛЕЄМСЬКА НІЧ»

Підготувала

Аксюк Н.М., педагог-організатор

Діючі особи

Симон, хазяїн готелю

Марфа, дружина Симона

Сара, сирота

Купець

Проїжджа з Дамаска

1-й пастух

2-й пастух

3-й пастух

Сцена зображує внутрішній двір готелю.

Попереду ослін і невеликий стіл. Сара підмітає двір.

Наспівує пісеньку, потім втомлено зітхає і сідає на ослін.

Марфа (входить і говорить сердито). Сара! Знову ти ледарюєш!

Сара. Простить, тітко Марфо. Я тільки відпочити присіла. Втомилася... Весь день працювала...

Марфа. Нічого, не переломишся! Закінчуй підмитати і йди скоріше чистити овочі! Гостей наїхало – ого-го! Роботі кінця не видно. Поквапся.

Сара. Зараз, тітко Марфо.

Марфа. А ти віднесла воду жінці з Дамаска, що недавно приїхала?

Сара (зняковіло). Не пам'ятаю...

Марфа. От тобі і на! Як це не пам'ятаєш? От ледарка! Весь день тільки і чуєш скарги гостей на тебе!

Сара. Так, тітонько, адже стільки гостей, а я одна! Такого ще не було - усі кімнати зайняті.

Марфа (задоволено). Це правда! Ні однієї вільної кімнати не залишилося. А все – наказ кесаря переписати народ. У нашому Віфліємі стільки народу зібралось, що і не перелічити.

Стукіт у двері. Входить Купець з багатою скринькою в руках.

Купець. Добрий вечір, хазяєчко! Чи немає у вас вільної кімнати переночувати?

Марфа. Що ви, пане! Усе зайнято, вибачайте.

Купець. Я приїхав у Віфлієм через перепис: сім'я моя родом з Віфлієму. Сам торгую дорогоцінним каменям. Нам, купцям, час витратити ніяк не можна: час – це гроші. Мені б переночувати тільки, я добре заплачу.

Марфа. Простіть, пане, усе зайнято. Нагодувати – це можна. Відпочинете з дороги.

Купець (сідає на ослін, ставить скриньку на стіл). Шкода, шкода... Я б за платою не постояв. (Відкриває скриньку, дістає намисто.) Може, тобі, хазяєчко, що-небудь з мого товару сподобається? Дивися – царське намисто! Камені так і горять, оправа з позолотою. Га?

Марфа. Ах, яка краса! Просто чудо!

Сара перестає мести, дивиться через плече Марфи на намисто.

Марфа (сердито). Що дивишся? Підмітай швидше!

Купець (риється в скриньці). А в мене і для дочки твоєї знайдеться.

Марфа. Яка вона мені дочка! Сирота. Чоловікова племінниця. Пошкодували. Та користі від неї мало.

У дверях з'являється Проїжджа гостя.

Проїжджа. Я просила принести мені води. Майже ціла година пройшла, а ніхто не несе!

Марфа. Сара! (Звертається до Купця.) От бачите, що це за дівчисько! Усе забуває! Прямо дурепа якась! (Сарі.) Зараз же збігай за водою! І пам'ятай, доки усе не зробиш, обіду тобі не буде. Зрозуміло?

Сара бере глечик і йде.

(Звертається до Проїжджої.) Ви вже вибачайте. Такої товкотнечі в нас ще не бувало. Просто голова обертом йде!

Купець. Ну, якщо тобі, хазяєчко, намисто не подобається, тоді прощай - піду.

Проїжджа (розглядаючи намисто). Ой, яка тонка робота. А які камені!

Купець. Я і говорю - царське намисто. Готовий за кімнату віддати. Ночувати ж ніде. Хоч у полі ночуй! (Збирає речі в скриньку.) Піду, може, в іншому готелі знайду...

Марфа. Зачекайте, купець. Здається, маленька кімната в нас знайдеться. От цього дівчиська. Вона й у хліві може переспати. Нічого з нею не трапиться.

Купець. Мені б тільки спокійно ніч провести в постелі.

Марфа. Я проведу вас, ходімо.

Купець (знову витягає намисто). От спасибі! Візьміть за кімнату.

Господарка приймає від нього намисто. Іде.

Проїжджа. А господарка-то не простачка! Таке намисто заробила! (Іде.)

Входить Симон, сідає на ослін.

Симон. Фу-у-у! Стомився. Але й день видався! Гостей стільки, що не знаю, що й робити!

Вбігає Сара.

Сара. Дядьку Симоне! Милий мій дядечко!

Симон. Що таке, дівчинко?

Сара. Обіцяйте, що можна! Будь ласка!

Симон. Що - можна? Про що ти, дорогенька?

Сара. Там двоє прийшли з Назарета. Він -то старий, а вона молоденька. І, схоже дитину чекає. Такі втомлені.

Симон. Усі приїжджі стомилися, моя дівчинко. Через цей перепис народ з усіх кінців землі йде сюди - весь рід царя Давида. Ти вже скажи їм, мила дитинко, що в нас немає більше місця.

Сара. Дядечко, я їм свою комірчину віддам! Можна? Я в печері, у хліві переночую.

Симон. Бідна моя добра дівчинко, адже втомилася ти, тобі відпочити треба.

Сара. Дядько Симоне, будь ласка! Вони так утомилися, так утомилися. Дозвольте мені їм допомогти!

Симон. Ну, Бог з тобою, веди їх у свою комірчину.

Сара. Спасибі, дядечко, спасибі. Ви не турбуйтеся, я свою роботу виконаю: і двір підмету, і овочі почищу, і води принесу. Я все зроблю.

Входить Марфа. На шиї в неї намисто.

Марфа. Принесла ти води? (Сідає, починає чистити овочі.)

Сара. Я зараз... От тільки двох приїжджих проведу в мою комірчину - дядько Симон дозволив...

Марфа. У комірчину?!

Сара. Я в печері, у хліві, на соломі буду спати. А вони такі втомлені...

Марфа. Ти і так там будеш спати, а місцем своїм не розпоряджайся! Нікчемне дівчисько!

Симон. Та досить тобі, Марфо!

Марфа. А ти не втручайся! Я її комірчину уже здала купцю.

Сара (плаче). Їм так потрібна кімната...

Марфа. І слухати не хочу. Роби свою роботу! І поквася! (Іде.)

Симон. Не плач, люба, не плач (кладає руку на плече Сари). Якось владнається. Не плач.

Сара. Не можу я, дядечку, залишити їх! Вона мені так посміхнулася, ніби вона мати моя! Вони добрі, бідні... Може вони в печері переночують?

Симон. Не захочуть, напевно.

Сара. А я запитаю, можна?

Симон. Ну, біжи. Якщо погодяться, нехай ночують у печері.

Сара вибігає. Симон бере віник і починає підмітати двір.

За сценою чути спів "Слава у вишніх Богу, і на землі мир...".

Симон зупиняється, прислухається.

Хтось стукає в двері. Входять три пастухи.

1-й пастух. Ти хазяїн цього готелю?

Симон. Я, що вам треба?

2-й пастух. Ми шукаємо Дитину, Що сьогодні народилася.

Симон. В готелі повно народу, але ніхто тут не народився.

3-й пастух. Та не в готелі!

Симон. Я цілий день вожуся з приїжджими. У місті, може хтось і народився. Тільки я щось не чув.

1-й пастух. Ми шукаємо Дитину, що народилася в печері, у хліві.

2-й пастух. А Дитина ця - Спаситель світу.

Симон. Жартуєте! Як це Спаситель світу може в хліву народитися?!

3-й пастух. Ти краще слухай. Ми зовсім не жартуємо.

1-й пастух. Сьогодні в поле, де ми пасли стадо, Ангел нам з'явився. І сказав він нам: "Не бійтеся. Я велику радість сповіщаю вам, велику радість для всіх людей. Сьогодні народився в місті царя Давида Спаситель, Христос Господь".

Симон. Ну то біжіть і шукайте по хатах у Віфлеємі!

2-й пастух. Ні. Ангел сказав: "От вам знак - знайдете Дитини в хліву, у яслах".

Симон (задумливо). У яслах?

Входить Марфа.

Марфа. Гості скаржаться, що шумите ви дуже тут. Проходьте, проходьте, нема чого тут стояти!

Симон. Марфо, їм Ангел з'явився. Сказав, що Спаситель світу сьогодні народився. У яслах лежить...

Марфа. Що за дурниця? Спаситель світу в хліву? Таке придумують! Йдіть, йдіть собі з Богом.

Симон. Ні, ти зачекай. Адже в нас у печері, де худоба стоїть, сьогодні люди ночують.

Марфа. Що? Які люди? Це все штучки Сари! Піду і вижену їх відтіля. Неподобство! (Іде.)

3-й пастух. Довго ми чекали Спасителя.

1-й пастух. Ми бачили Ангелів у небі. Вони співали "Слава у вишніх Богу, і на землі мир...".

Симон (наче до себе). Мені б їм свою кімнату уступити! А я їх у хлів!

2-й пастух. Ну що ж, підемо поклонимося Йому.

Пастухи виходять, заходять Марфа із Сарою.

Марфа. Симон, у яслах Дитина лежить. (Сідає на ослін, задумується, перебирає намисто.)

Сара. Ах, дядечко Симоне! Ви б подивилися на Дитину! Він такий!..

Марфа (як би про себе). Дивно, коли я дивилася на Нього, у мене так тихо, так спокійно на душі стало!

Сара. А коли Він дивиться, немов душу твою бачить!

Симон. Марфа, Йому б у нас народитися... А ми... ми не пустили.

Марфа (закриває обличчя руками і плаче). Знаю, знаю...

Сара (обіймаючи Марфу). Не плачте, тітко Марфо, не плачте...

Марфа (притискаючи Сару до себе). Адже я твою кімнатку від них забрала. І всі через це намисто...

Сара. Але адже Ви не знали... Не знали, що Дитина...

Марфа. Не знала, це правда. Але ж ти також не знала, а пошкодувала їх. А я і слухати не хотіла. Вигнати збиралася (піднімається з лави, знімає із шиї намисто і дає Сарі). Віднеси ти їм, донечка, намисто. Вони бідні. Мало чого потрібно їм буде для Дитини.

Сара іде з намистом.

Симон. От бачиш, Марфо, і ти їм допомогла.

Марфа. Соромно мені, Симоне. За злу жадібність мою соромно. Намистом цієї провини не загладиш... (думає). От хіба кімнату свою ми їм віддамо.

Симон. Тепер уже пізно.

Марфа. Ні, Симоне, гріх свій загладити ніколи не пізно. Знаєш що: давай будемо до кінця життя нашого завжди одну кімнату бідним віддавати. Не за гроші, а так - у дарунок Дитині і Матері Його, за нашу провину.

Симон. От і добре. Виходить, і ми Йому дарунок принесемо.

Повертається Сара.

Симон (відкриває ставні вікна). Дивіться!

На заднім плані загоряється зірка.

Колядка.

